

Begne at bede den høie Regjering om at indtage en anden Stilling, end den tidligere har indtaget ligeoverfor det foreliggende Spørgsmaal. Jeg seer, at den høitærede Justitsminister ikke er tilstede, men jeg attraaer heller ikke noget umiddelbart Svar, thi det vilde maaffee, afgivet i dette Moment, tilintetgjøre det Haab, som jeg tør nære, at Regjeringen i en senere Sæstion forelægger os et Lovudkast, hvorved Grundtanken i det, vi nu have under Behandling, bliver fyldestgjort.

Schonberg: I den Stikkelse, hvori Lovforslaget i dette Øieblik foreligger her til 3die Behandling, indeholder det efter min Formening Spiren til mange flere Ulemper, end det behøvede at indeholde, og navnlig, end det vilde have kommet til at indeholde, hvis det Uendringsforslag, der var stillet til 2den Behandling, og som jeg tillod mig at stemme for, var gåaet igjennem. I mine Dine foreligger altsaa Lovforslaget nu i en Stikkelse, for hvilken jeg ikke kunde ønske at stemme; det er mig klart, at den administrative Procedure, som vil fremkomme ved denne Bønten paa videre Meddelelser fra vedkommende Ansøgere eller Klager, vil medføre mange Ulemper. Jeg kunde altsaa i og for sig ikke ønske at stemme for Lovforslaget i den Stikkelse, det nu har, men jeg har ikke desto mindre besluttet mig til at stemme for det i denne i mine Dine meget ufuldkomne Stikkelse, hvori det foreligger, og Grunden dertil er, det skal jeg aabent tilstaae, den Udtalelse, vi nys hørte af den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkr. (Zillisch). Hans Udtalelse idag har forøget og vil i høi Grad forøge ikke Folkønsket — jeg troer egentlig ikke, at et saadant eksisterer — men den eksisterende Folkemistaale. At en saadan er til, kan ikke nægtes; Den, der siger, at det ikke er Tilfældet, han kender ikke til Forholdene. Jeg stemmer altsaa for det foreliggende Lovforslag med ganske særdeles Hensyn til det Forsvar, som den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Zillisch) har ydet den Anskuelse, der er det foreliggende Lovforslags Grundtanke imod.

Schebning: Jeg stemmer maaffee for dette Lovforslag iblandt de Ufornuftige, men

jeg stemmer for det, fordi den Modstand, der efterhaanden har gjort sig gjældende imod en Lov, der i og for sig, naar man tager den fra den rigtige Side, er en Ubetydelighed, har givet den hele Stilling meget større Dimensioner, end den fortjener. Den eneste Bei, der nu kan gaaes i denne Sag er, at Ministeriet løser den ud af den store Ombygning, det har givet den, ved at lade Folk troe, at der bagved Alt dette ligger Noget, som har en stor Betydning. Det dreier sig aldeles ikke om disse Erklærings Afgivelse eller Ikkæafgivelse, det dreier sig hovedsagelig kun om at finde en Maade, hvorpaa det Hele kan skee, uden at forsinke Forretningernes Gang. Det dreier sig hovedsagelig om, at Ministeriet kommer til, saa lidt som muligt, at lade sig ansøge; Ministeriet skal bortvise de $\frac{2}{3}$ Dele af de Ansøgninger, der komme til det, og som kun komme til det som en Lovning fra en Tid, der ikke mere er til; Ministeriet skal vise dem bort og sige: Vi ville ikke have dem, vi have ikke med dem at bestille, lad Enhver sørge for sig selv. Naar alle Bevillinger bleve viste tilbage, saa vilde alle Erklæringer falde bort, saa vilde de i det Hele tage ikke behøves. Lad de underordnede Administrationer ikke have Lov til at recurrere til Ministeriet, hvor det ikke er nødvendigt; send deres Skrivelser tilbage igjen og sig til dem: „I ere ansatte for at gjøre Noget, afgjør selv disse Ting“ saa vilde den hele Historie blive til en Bagatel, til overmaade Lidt, hvorimod den nu vedbliver at være Meget, fordi man hver Dag vil regjere i alle mulige Retninger. See, det er dette, som medfører de mange Erklæringer, og det staaer i Ministeriets Magt at frigjøre sig for en heel Erklærings-Procedure, hvilket jeg ogsaa troer er det Naturligste, og ende denne Sag, der har varet saa længe. Den begyndte i 1848; dengang stode vi paa Grændsen af den administrative Tilværelse, som var af en ganske anden Natur end den nuværende; men den er vedbleven at forfølge os; den havde dengang en Betydning, men den er uden Betydning nu; den eneste Betydning, den har, er Ministeriets Modstand derimod; vi have endnu ikke begrebet, at vi have en Frihed og en Pligt til at